

Oriol Tarragó: “No hem de confondre la natura amb una pastilla”

Dg, 14/06/2020 per Catalunya Religió

(Josep Gordi -CR) Després de treballar quinze anys en projectes de jardineria i millora d'espais forestals, **Oriol Tarragó** va estudiar psicologia i va dedicar-se a [acompanyar les persones](#). Sempre s'ha interrogat sobre ell mateix i la relació amb els altres i la natura. Al llarg de la seva vida ha viatjat pel món per trobar respostes als seus neguits interiors. Nascut a Manresa, sempre ha viscut lligat al Bages i contemplant Montserrat. Des de fa uns anys s'ha establert a la Vall d'Artigues, on viu envoltat de natura. Amb ell publiquem una nova conversa de la col·lecció [Natura Sagrada](#).

Com era el seu contacte amb la natura d'infant?

Abans de res, cal dir que el meu mestre pel que fa a la naturalesa va ésser el meu pare, sobretot, des de la jardineria. Era un amant de la natura. De petit els pares llogaven a l'estiu una caseta al costat d'un mas anomenat Els set rems, situat als voltants de Manresa. Passejar entre camps i boscos o veure créixer les hortalisses a l'hort formava part de la meva infantesa.

Així el paper del seu pare ha estat important?

Ha estat sobretot un mirall. Malgrat treballar com a rellotger i joier, era un aficionat a la jardineria. A casa sempre hi havia plantes. L'hi agradava el jardí, sobretot, des del punt de vista estètic. Per tant, no es tractava d'una relació mestre-alumne, sinó simplement d'un fill que observava que feia el seu pare, tot i que si jo preguntava ell sempre em responia.

La seva era una família d'Església?

I tant! Jo vinc d'una família catòlica i apostòlica ja que els meus pares eren dos pilars del funcionament de l'església de Crist Rei de Manresa. Entre altres

activitats, tots dos al costat de la meva tieta cantaven en el cor. Per tant, vaig estar molt lligat a l'Església. La institució no em va atreure, però en canvi el missatge de Jesús sempre m'ha acompanyat.

Un missatge d'amor? Hi ha algun record d'infant que hi faci referència?

Sí, però fa referència al dolor. Hi ha una imatge gravada dins meu de quan tenia cinc o sis anys. Jo estava damunt d'un tobogan plorant, amb les mans entre les cames ja que davant meu hi havia una nena rodejada per una rotllana d'infants. Plorava de dolor ja que aquella nena era diabètica i l'estaven jutjant i criticant.

Tornem a les plantes. Imagino que l'hort va estar sempre present?

Certament. Però no per influència del meu pare sinó per vocació personal. Als sis anys ja vaig fer el meu primer hort, tant a l'escola com a casa. Recordo que el primer que vaig plantar van ser pastanagues, però com que, simplement, vaig passar el rasquet, tirar les llavors i regar, el resultat van ésser unes pastanagues diminutes. Però encara recordo el gust de menjar-me-les. Més tard vaig anar llegint sobre horticultura i als dotze anys es pot dir que ja treballava en el meu hort.

Anava a passejar pel bosc de jovenet?

Com la família es va instal·lar en una urbanització, es pot dir que jo tenia el bosc a tres pams de casa. Jo estava fent activitats dins del bosc en 2D i no va ésser fins al cap d'uns anys que vaig aconseguir viure el bosc en 3D.

A nivell professional, primer es va dedicar a la jardineria?

Exacte. Als divuit anys vaig començar a estudiar agricultura ja que l'hort m'agradava molt. Ara bé, en totes les assignatures tècniques no me'n sortia i, al segon curs, vaig abandonar els estudis. Però als vint anys vaig crear una empresa lligada a la jardineria i fins els trenta-set em vaig guanyar la vida amb les plantes i els boscos. A l'inici ens vam dedicar, el meu soci i jo, a netejar parcel·les d'urbanitzacions així com els seus voltants. Aquesta era una feina que es va posar molt en valor després dels incendis que va patir la comarca. Per ser precisos, cal explicar que feia molt poc que m'havia comprat, amb els meus estalvis, una desbrossadora pel meu hort. Ara bé, amb una sola tarda vaig desbrossar tot l'hort i després em vaig preguntar com podia amortitzar la màquina que havia adquirit.

I què va fer?

Al dia següent vaig començar a donar veus, entre els meus veïns, per si necessitaven desbrossar una part de la seva parcel·la o dels terrenys adjacents com a prevenció davant del risc d'incendi. Com que tot sol no podia acabar amb tota la feina que m'anava sortint, vaig demanar a un amic meu si podia venir a ajudar-me. Un cop acabat l'estiu i davant de les demandes de feina que teníem, tots dos vam decidir muntar l'empresa que primer es va dir Bosc net i, més endavant, Bosc net i jardiniers. Per tant, vam passar de netejar boscos a projectar i crear jardins.

Al llarg d'aquests anys va viure l'experiència de plantar, podar o regar, amb les seves mans, arbres o arbusts?

Cert. El meu soci es dedicava als manteniments i jo a l'obra nova. Què vol dir? Doncs que davant un espai erm, havia de transformar-lo en un jardí. Ara bé, malgrat tocar amb les mans les plantes no em sentia connectat.

Quan comença a deixar de costat la jardineria per endinsar-se en la psicologia?

Hi havia una llavor dins meu, però que encara no havia brotat. En el fons, cal reconèixer que aquesta llavor era el missatge d'amor cap als altres que va predicar Jesús. Paral·lelament a l'hort i la jardineria sempre llegia temes que feien referència a la ment, el comportament... Curiosament, al mateix temps que vaig crear l'empresa, cau a les meves mans el llibre: [Joan Salvador Gavina](#) del Richard Bach. I amb la seva lectura la meva visió de la vida canvia totalment.

En què canvia?

Comença a bullir dins meu una necessitat d'entendre les actituds de les persones i, sobretot, la meva. En aquest moment deixo de mirar cap enfora i em dirigeixo cap a endins i m'adono que hi ha molt desamor. Al llarg de set anys vaig cercar respostes als meus dubtes i neguits, i en aquest procés vaig visitar diferents terapeutes i psicòlegs a Irlanda, Perú, Brasil, per intentar entendre què m'havia passat: m'havia casat i, al cap de poc temps, em vaig separar; necessitava entendre perquè tenia tantes pors, perquè sempre demanava permís o perdó a la gent per qualsevol acte...

Imagino que hi ha un moment clau?

Sí. Als vint-i-vuit anys vaig tenir una experiència totalment transformadora i vaig sentir: he tornat a casa! Per aconseguir arribar a aquest moment ha calgut sentir-me ben arrelat a terra i mirar-me dins meu, connectat i amb els braços oberts. Potser el fet clau va ésser sentir que l'amor que predicava Jesús havia arrelat dins meu.

Aquest amor és el que el va portar a deixar les plantes i treballar per ajudar i acompanyar les persones?

Absolutament. L'empresa de jardineria m'omplia la butxaca, però no el cor. Això va lligat al fet de crear el [projecte Irehom](#) i d'anar a viure en una casa a la vall d'Artigues.

Viu sol a la casa?

Sí, però a la vall des de fa un parell d'anys també hi viu una parella.

Com viu la natura en un espai rodejat de camps i boscos?

És molt agradable. Tot i que, he hagut d'aprendre a estar sol i ara m'agrada experimentar la solitud treballant al bosc o a les barraques de pedra seca.

Abans deia que el bosc el vivia en dues dimensions i que a partir d'un cert moment passa a viure'l en tres. Com es produeix aquest canvi?

Des de feia temps seguia un mestre tibetà que seguia la línia budista més ancestral, lligada amb el xamanisme. Cal precisar que aquest corrent budista

parteix del fet que el mestre ha d'aconseguir portar-te a un estat d'autèntica naturalesa de la ment i un cop ho aconsegueixes ja saps com actuar. En un dels meus viatges vaig arribar a Matutu, al Brasil. En aquella estada vaig tenir la visió que el mestre estava davant meu i feia el mateix gest que uns anys havia fet en una sala on hi havia cinquanta persones. En aquell moment vaig obrir els ulls i em vaig adonar que estava davant d'un bosc tropical, però el vel de plàstic que sempre havia estat entre el bosc i jo havia desaparegut. En aquell moment, em vaig adonar que estava mirant-ho tot en tres dimensions.

Què vol dir?

Veia l'arbre i el podia tocar des de lluny. Formava part d'un entorn com una part més. Per tant, ara quan estic al bosc em sento en contacte amb ell. Abans m'asseia al bosc i la meva ment seguia pensant. Ara puc estar pensant, però m'adono i observo el que passa dins meu i al meu voltant.

El resultat és que es va sentir més unit al que representa el bosc?

El que sentia és que no hi havia separació entre el bosc i jo. Ara quan penso en fer alguna actuació dins l'espai forestal segueixo el principi de màxim benefici i mínim impacte. Aquesta consciència amb el bosc m'ha fet que em senti més a prop d'ell que mai. Ara quan camino entre arbres, arbustos i herbes sento que la bellesa em rodeja i em deixo impregnar per ella.

Ha arribat a comunicar-se amb els arbres?

Des del meu llenguatge no crec que pugui comunicar-me, però en canvi, des de la meva vibració com a ésser viu sí que ho puc fer. Crec que les meves bones vibracions són plaents per l'arbre i ell ho agraeix.

Des que viu a vall d'Artigues imagino que el silenci li ha estat molt important?

Sí. Això em fa pensar amb les meves visites al **pare Basili** de Montserrat. Quan he aconseguit el silenci interior, l'exterior l'he viscut de forma molt més agradable. Pensa que el silenci és comunicació quan la ment s'asserena i en aquell moment passes a ser part de tot el que hi ha davant teu.

Li ha passat, tot passejant pel bosc, que se sent mirat pels arbres?

Quan he sentit la bellesa que m'envolta és perquè la bellesa s'havia instal·lat dins meu. No podem estimar mai a ningú si no ens estimem a nosaltres. Fins que no puguem estimar aquesta lluna i aquest sol que portem dins nostre i que són la representació del masculí i el femení, estem mirant el món des d'uns filtres. Per tant, cal acceptar-nos i eliminar aquests filtres i només llavors podrem gaudir, plenament, de la bellesa que hi ha al nostre voltant i comunicar-nos amb ella. Quan la bellesa interior i exterior coincideixen ja no hi ha separació.

Sentir-se prop de Montserrat imagino que també l'ajuda?

Això és un privilegi. Ara bé, la presència de Montserrat és una constant a la meva vida ja que en tots els indrets on he viscut del Bages, el perfil de la muntanya era present.

Sent la presència de la muntanya santa?

Santa ho és per mi des de fa cinc, quan vaig tenir la visió al Brasil que abans he explicat. Pensa que, de tant en tant, marxo a Montserrat a passar el dia, en solitud i silenci. M'agrada anar a la zona de les Agulles.

Abans ha esmentat el projecte de les barraques de pedra seca. Podria explicar en què consisteix?

L'objectiu és oferir espais de retir per gaudir en silenci de la natura. Enmig de la naturalesa no hi ha estímuls i, per tant, és el millor lloc on asserenar l'interior.

Com és una d'aquestes barraques de vinya?

Pensa que cent-cinquanta anys enrere tot el Bages era vinya i com que hi havia moltes parcel·les petites, cadascú es va fer la seva barraca. Després moltes d'aquestes vinyes es van abandonar i el bosc va tornar a ocupar el seu espai. El resultat és que ara aquestes barraques es troben dins del bosc i vaig pensar que calia donar valor a aquestes construccions de pedra seca aixecades amb la suor de moltes persones. L'objectiu d'aquestes estades és obrir el ulls al present.

Per tant, ha creat uns eremitoris?

Sí, senyor.

Em deia que ja hi han passat deu persones. Com els ha anat?

Quan acaben, em diuen: quan pugui, hi torno!

La natura és una bona mestra?

És la mestre de totes les altres mestres. Per tant, és el millor lloc per aprendre.

Creu que la natura és curativa?

Cal estar atents i no confondre la natura amb una pastilla. És el cas dels banys de bosc: vaig al bosc i em curo. Per mi, el bosc t'ajuda a posar atenció amb allò que dins meu no funciona. Per tant, no t'ofereix la solució. El bosc t'acull, però ets tu que has de resoldre les teves disfuncions. Sempre cal resoldre el teu interior per interactuar amb l'exterior. Si després de passejar pel bosc tornes a casa més tranquil, genial! Però, potser, no has resolt res.

Per tant, cal un treball interior i passejar o viure, amb continuïtat, el bosc?

Exacte.

La natura és sagrada?

No trobo cap lloc més sagrat que la natura. Per a Jesús el temple era la natura ja que va predicar, majoritàriament, en espais naturals.

Com podem viure el sagrat?

Com deia, no hi ha res més sagrat que la natura i ella és el mirall del que és l'amor. Pensa que l'amor és l'equilibri entre els dos oposats, entre el blanc i el negre, bo i dolent, dalt i baix... Per tant, fins que jo no sigui amor, difícilment podré viure el sagrat de qualsevol lloc. Si et costa viure el sagrat, pensa què hi ha

dins teu que et dificulta viure'l.